

[Ivar Hansen.]

Vi må minde om, at baggrunden for lovforslaget er et forventet underskud for post- og telegrafvæsenet i dette finansår på 235 mill. kr., og at vi derfor har måttet fastholde, at lovforslagets forventede fastsatte provenu skal holdes.

Vi indstiller herefter fra venstre lovforslaget til endelig vedtagelse ved tredje behandling med de af ministeren foreslåede og af udvalget tiltrådte ændringer.

Gudme (RV):

Når man sammenholder de synspunkter, som forskellige ordførere fremførte ved første behandling, med den betænkning, der er afgivet her, kan man godt sige, at det er en noget nøjsom betænkning. Der var almindelig enighed om ved første behandling, lige så vel som der var det allerede i 1972, at det var meget ønskeligt at få en principiel stillingtagen til de retningslinjer, efter hvilke dagspressen skal have støtte, om det skal være over portoen, eller om det skal være på anden måde. Det sluttede man sin betænkningssafgivelse med i 1972 og bad om, at statsministeren så hurtigt som muligt ville se på et udvalgsarbejde, hvorunder disse principper kunne blive fastslået.

Vi talte om det ved første behandling, næsten to år var jo gået; nu er de to år gået, og udvalgsarbejdet pågår stadig, og så er det jeg synes, at betænkningen er nøjsom, når vi stiltfærdigt i betænkningen skriver:

„Idet udvalget finder, at der snarest bør skabes klarhed over nævnte spørgsmål, henstiller udvalget til statsministeren og ministeren for offentlige arbejder, at det nævnte udvalgsarbejde tilendebringes snarest muligt.“

Vi håber det sker, for det ville være en pinlig situation, om vi engang f. eks. i 1976 igen skal til en portoforhøjelse og så atter skal udstøde fromme sukke om, at vi håber, at udvalgsarbejdet omkring drøftelse af disse principper snart afsluttes. Det bør afsluttes, for det er rigtigt, at der bliver taget en langtrækkende principiel stilling. Men denne langtrækkende principielle stilling bør heller ikke tages, før overvejelserne er afsluttet, og derfor kan jeg ikke følge hr. Kampmann, der allerede nu gerne vil kunne skrive facit af overvejelserne. Det er naturligt, at man

gennemgår de forskellige synspunkter, der kan være, før man kommer til resultatet, i stedet for at gå den omvendte vej, som hr. Kampmann vil: først at komme med resultatet og derefter fortsætte overvejelserne.

Med hensyn til de stillede ændringsforslag vil jeg gerne sige, at vi fra det radikale venstre er enedes med det konservative folkepartis medlemmer af udvalget om, at der bør være ligestilling for så vidt angår dagblade og fagblade. Lovforslaget siger jo, at dagblade skal have en meget lempelig behandling med hensyn til portoforhøjelse, og fagblade en alt andet end lempelig behandling. Det har jo medført en række henvendelser til udvalget, både skriftlige og mundtlige, fra forskellige fagblade, hvori man har fortalt om de ulykker, det vil medføre, hvis vi gennemfører forslaget, sådan som regeringen har fremlagt det. Og vore overvejelser er resulteret i, at vi mener, at den venlighed, som vi er helt enige om bør udvises over for dagspressen, også bør komme fagpressen til gode.

Det er nok muligt, at der er tale om fagblade, hvor den venlige imødekommenhed i form af en meget beskeden forhøjelse, som vi her foreslår, ikke er helt så påkrævet som for andre, men det gælder vel ret beset også inden for dagspressen. Men det er lige så givet, at der inden for fagpressen er tale om blade, der, hvis man gennemfører en forhøjelse som den regeringsforslaget går ud på, næppe vil kunne overleve. Der er tale om foreningsblade, om distriktsblade, om fagblade af forskellig art og alle sammen med et værdifuldt indhold, som ikke vil kunne bære denne forhøjelse, og som derfor må have det samme krav på velvilje fra lovgivningsmagtens side som dagspressen, der også er med til at formidle en demokratisk meningsudveksling og debat.

Man har talt om, at man måske kunne lægge nogle skillelinjer ind mellem det, der er det seriøse, og det, der ikke er det seriøse og lade det ikke seriøse betale, hvad det koster, og lade det seriøse gå lige så lempeligt igennem som dagspressen, men sådanne skillelinjer er ikke mulige at lægge. Vi har efterlyst det under udvalgsarbejdet, og vi har fået entydige svar i retning af, at et sådant forsøg på at skelne uhjælpe ligt vil kuldsejle. Og når dette er tilfældet, må vi altså komme